

gaae ind paa Forfatningens forskjellige Enkelt-
heder, om der f. Ex., som der er gjort
Paastand paa, skal være et Pairskammer,
et Gætkammer eller et Tokammersystem
paa Island; derom kan man have sin
Mening, men jeg troer ikke, at Rigsdagen
bor stille Forbringere i saa Henseende, saa at
Hovedopgaven altsaa bliver at paasee, om
virkeligt Danmarks Riges og Danmark's Riges
Grundlovs Tærv er tilbørlig varetaget, og det
troer vi at have tilstrækkelig udtalt derved, at
Rigsdagen bor tage Beslutning om, hvorvidt
den samtykker i, at Forfatningen sættes i
Kraft. Saasnart det er skeet, — og det er
den Forudsætning, som man har Lov til at
opstille, uden at man kan siges derved at
blande sig i Islands særlige Anliggender —
gaaer den lovgivende, skattebestemmende og
udgiftbevilgende Myndighed fuldstændig over
til Althinget i Forening med Kongen, og
Rigsdagen vil altsaa som saadan ikke mere
have at befatte sig dermed. Imidlertid er
det jo indlysende, at der kan tænkes Til-
fælde, som berøre begge Landes Retsforhold
— og jeg holder her accentueret, at det i
Udvalgets Betænkning er fremhævet, at det
ikke er nok, at det berører danske Interes-
ser, men at det er danske Retsforhold,
som maae berøres — og som skulle have An-
vendelse baade paa Danmark og Island.
I saa Henseende behøves der naturligvis
Samtykke fra begge Sider. For det Til-
fælde, at der skulde optaae Tvist eller Tvivl om,
hvorvidt Noget udelukkende angaaer Island —
hvilket jo er Hovedkjendmærket for Islands
særlige Anliggender — eller tillige Danmark,
da maa der jo ogsaa derfor fastsættes en
Afgjørelsesmaade. Dette kan nu ikke skee
saaledes, som det var foreslaaet i det Forfat-
ningsudkast, der findes blandt de os leverede
trykte Papirer, ved kongelig Resolution. Det
maa naturligvis foreløbig afgjøres af Regje-
ringen; den maa bestemme sig til, hvor den
vil gaae hen med Sagen, men den endelige
og rettlige Afgjørelse kan ikke skee ved kongelig
Resolution og heller ikke paa den Maade,
hvorpaa Folkethinget har troet at kunne rette
det, nemlig ved Beslutning af Kongen, tagen
i Statsraadet; det er en Reminiscens fra

Absolutismens Tid. At henlægge en saadan
Afgjørelse til Kongen, kunde naturligvis ved-
tages ved en ny Grundlovsbestemmelse, men
uden en saadan vilde det være ulovligt,
og den simple Følge af, at der ikke kommer
nogen saadan Bestemmelse tilstede, er, at en
saadan Tvist maa afgjøres ved Lov. Dette er
Hovedindholdet af § 3. Hvad angaaer de nys-
omtalte Tilfælde, hvori en Foranstaltning be-
rører begge Landes Retsforhold, da er det min
Overbeviisning, at der meget sjældent vil fore-
falde saadanne Love, som f. Ex. de, der have
givet Anledning til meget vidtløftige Drøstel-
ser mellem Norge og Sverig, de saakaldte
Mellemrigslove, men, at saadanne kunne fore-
komme, er dog en Forudsætning, hvorfra man
har anseet det for nødvendigt at gaae ud, og
man har altsaa foreslaaet Bestemmelser om,
hvorledes den Slags Sager skulle behandles
og afgjøres. Der er endnu andre Tilfælde,
som jeg imidlertid troer det aldeles overflødig
at tage noget Hensyn til, f. Ex. at Island
skulde falde paa at tage Rigsbeslutninger eller
Beslutninger om reent danske Anliggender; det
er Tilfælde, som man ikke behøver at værg-
e sig imod; men hvor Noget staaer paa Grænd-
sen, om jeg tør sige saa, med det ene Been
i hvert af disse Retsomraader, maa en Afgjø-
relse finde Sted, og i saa Henseende have vi
derfor foreslaaet, at dertil skal der udkræves
samstemmende Love fra begge Repræsentationer.
Naar der ikke kommer Samstemning tilstede,
gaaer Sagen tilbage til den anden Repræsen-
tation, og naar Samstemning til Syvende og
Sidst ikke opnaaes, falder Loven bort. I et-
hvert Tilfælde troer jeg, at det vil smage Is-
lænderne, at Althinget og Rigsdagen i saa
Henseende stilles ganske paa samme Linie, hvil-
ket jeg troer er lovligt og rigtigt, hvor der
handles om et Mellemværende, vedværende baade
islandsk og hvad jeg vil kalde særlige danske
Anliggender. Derimod kan der ikke være no-
gen Tvivl om, at for de Anliggender, der ikke
ere optagne blandt de særlige islandsk Anlig-
gender, eller med andre Ord for alle de al-
mindelige Rigsanliggender, maa Grundloven
gælde, og de maae henhøre under de ved
Grundloven indstiftede Statsmyndigheder. Det
har under de tidligere Forhandlinger været et